

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3471/2025
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Константин Ранков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 701/24 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 701/24 од 04.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 701/24 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 942/2023 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужилци на име главног дуга исплати 191.151,90 динара са законском затезном каматом од 07.12.2006. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 148.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 701/24 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да јој исплати 191.151,90 динара са законском затезном каматом од 07.12.2006. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженој накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О основаности захтева за накнаду штете, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 172. став 1 и 376. ставови 1. и 2. Закона о облигационим односима. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да је тужила у складу са одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року имала могућност да током трајања стечајног поступка истакне приговор ради убрзања поступка, па тек уколико се евентуално утврди повреда права тужиле на суђење у разумном року и Привредни суд у Зрењанину не предузме одговарајуће мере, могла евентуално тражити накнаду имовинске штете коју трпи због дугог трајања стечајног поступка у посебном парничном поступку, као и да тужила није у смислу правила о терету доказивања доставила доказе да је подносила приговор ради убрзања стечајног поступка, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.02.2020. године, а вредност предмета спора је 191.151,90,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је сходно члану 479. став 6. ЗПП Врховни суд нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, који регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић